

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 15C/33/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718206220
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Tagaj
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2019:6718206220.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Michalom Tagajom, v právnej veci žalobcu: T. L., H. L., A.. XX.XX.XXXX, O.. A. XXXX/XX, XXX XX M., E. X., zast. JUDr. Ján Krnáč, advokát, Nám. SNP 70/36,96001 Zvolen, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, IČO: 00 166 481, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie 1 140 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná **z a p l a t i ť** žalobcovi sumu 1 140,00 Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 140 Eur od 05.11.2018 do zaplatenia a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovaná je povinná **n a h r a d i ť** žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % a to do 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 22.11.2018 domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1140 Eur titulom vynaložených nákladov na obhajobu v trestnom konaní spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 140 Eur od 27.10.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že žalobca je fyzickou osobou, štátnym občanom Slovenskej republiky a žalovaným je štát, vystupujúci ako účastník občianskoprávneho vzťahu, v mene ktorého koná Generálna prokuratúra, IČO 00 166 481, Štúrova 2, 812 85 Bratislava. Uznesením povereného príslušníka OO PZ Krupina zo dňa 13.04.2016 pod Č. : E.-XXX/ O.-N.-XXXX bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona pre skutok, ku ktorému malo dôjsť v dňoch 08.08.2015 a 10.08.2015 v meste M., E.. T. (ďalej len ako „Uznesenie o vznesení obvinenia“). Voči Uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca ako obvinený v zákonnej lehote sťažnosť odôvodnenú tým, že tvrdenia uvedené v uznesení o vznesení obvinenia sa nezakladajú na pravde, pričom prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Zvolene (ďalej len ako „OP ZV“) sťažnosť uznesením zo dňa 09.05.2016 sp. zn. 1 Pv 175/16/6611-5 zamietla postupom podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. poriadku. Poverený príslušník OO PZ Krupina vydal dňa 27.06.2016 pod Č. : E. - XXX/KA-V.-XXXX opravné uznesenie vo vzťahu k Uzneseniu o vznesení obvinenia. Prokurátorka OP ZV sťažnosť obvineného smerujúcu voči opravnému uzneseniu uznesením zo dňa 08.08.2016 sp. zn. 1 Pv 175/16/6611-26 zamietla postupom podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. Dňa 06.12.2016 bola pod sp. zn. 1 Pv 175/16/6611-40 podľa § 234 ods. 1 Tr. poriadku prokurátorkou OP ZV podaná na Okresný súd Zvolen (ďalej aj len ako „OS ZV“) obžaloba na obvineného žalobcu pre pokračujúci prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 4T 84/2016-303 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného

T. L. postúpil Okresnému úradu Zvolen, odbor všeobecnej vnútornej správy. Uvedené uznesenie sa stalo právoplatné a vykonateľné dňom 26.09.2017. Žalobca dôvodnosť nároku vyvodzoval zo Zákona č. 514/2003 Z. z.. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom má objektívny charakter. V prípade splnenia zákonných podmienok vzniká preto poškodenému právo na jej náhradu bez ohľadu na zavinenie. Pre posúdenie návrhom uplatneného nároku poškodeného navrhovateľa je ťažiskovým Uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi. Účinky zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia nastali právoplatnosťou rozsudku okresného súdu, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež oslobodenie spod obžaloby alebo zastavenie trestného stíhania. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. „Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prihladiť, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo“ (vid' rozhodnutie NS SR, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 1.11.2010, uverejnené v publikácii Zo súdnej praxe pod por. č. 57/2010). „Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. ... Systematickým a logickým výkladom ... treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 4 citovaného zákona [č. 58/1969 Zb.] rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov , a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený “ (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikované pod č. R 70/1994). Najvyšší súd ďalej uviedol, že opačný výklad by viedol k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. „ Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania “ (vid' rozsudok NS SR, sp. zn. 4 Cdo 183/2009 zo dňa 30.11.2009). „Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť/zastavenie trestného stíhania aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ; vid' nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 25/2011-33 z 24.03.2011). “ Z citovanej judikatúry uplatniteľnej aj na úpravu zákona č. 514/2003 Z. z. je teda zrejmé, že rozhodnutie o postúpení (vid' uznesenie prvostupňového súdu), má na uznesenie o vznesení obvinenia rovnaké dôsledky ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Relevantná judikatúra v oblasti zodpovednosti štátu za škodu pritom nenahliada na uznesenia o vznesení obvinenia izolovane. Je to dané povahou trestného konania. Zohľadňuje sa preto okolnosť , že nebyť trestného stíhania, navrhovateľ by nebol nútený strpieť, resp. podrobiť sa jednotlivým trestno-procesným úkonom, a to predovšetkým zadržaniu, väzbe a ostatným vyšetrovacím úkonom. V súlade s ustálenou judikatúrou otázku zákonnosti uvedených rozhodnutí a úkonov nemožno posudzovať nezávisle od zákonnosti samotného trestného stíhania. „Trestní stíhání představuje kontinuální proces zjišťování a ověřování skutečností rozhodných pro posouzení jednání obviněného a jejich hodnocení z hlediska trestněprávních norem. Za tím účelem jsou orgány činné v trestním řízení nadány řadou procesních pravomocí, jež umožňují a usnadňují průběh trestního řízení, které ovšem nemohou vykonávat mechanicky. Vždy je třeba využití procesních institutů zvažovat z pohledu proporcionality zásahu do základních práv obviněného. Prostředky trestního

procesu, ktoré nezriedka vedú k omezeniu základných práv obvineného, proto také nelze posuzovat zcela izolovaně, ale pouze v kontextu účelu jejich použití, jímž je odhalení a potrestání pachatele trestné činnosti. Pokud se v kterékoliv fázi trestního řízení ukáže, že tento účel nemůže být naplněn, neboť obviněný se trestné činnosti nedopustil, a podezření orgánů činných v trestním řízení bylo zcela liché, je třeba za vadné považovat veškeré úkony, které byly v trestním řízení provedeny“ (Nález ÚS ČR zo dňa 17.06.2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). S nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia je následne spojená nezákonnosť a vadnosť všetkých úkonov ako aj rozhodnutí vykonaných voči navrhovateľovi v trestnom konaní, ktoré sú uvedené v časti I. Z opísaného je preto nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že v danom prípade sú splnené podmienky dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody vyplývajúce z § 3 ods. 1 a 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., teda spočívajúce v nezákonnosti rozhodnutia, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené. Zákon č. 514/2003 Z. z. na svoje účely podobne ako v prípade rozhodnutia nedefinuje ani pojem škody. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. V priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním vznikla žalobcovi okrem iného škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch na právne zastupovanie (obhajobu) v trestnom konaní, a to vo výške 1 140 Eur, keďže bol v tomto konaní zastúpený obhajcom JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP č. 70/36, zapísaným v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory pod číslom 0861. Poškodenému žalobcovi bola účtovaná paušálna odmena v zmysle fa č. 2018/003 , ktorej výška bola nižšia ako v prípade účtovania tarifnej odmeny a výdavkov za každý úkon právnej služby v trestnom konaní (splnomocnený advokát v rámci obhajoby poškodeného v trestnom konaní uskutočnil úkony ako prevzatie obhajoby, tri porady s obvineným, nahliadnutia do spisu, sťažnosti z 25.04.2016 a 15.07.2016 voči uzneseniam policajta, účasť na výsluchu svedka Š.. W. dňa 25.05.2016 na OO PZ v Krupine, účasť na výsluchu svedka Š.. C. dňa 25.05.2016 na OO PZ v Krupine, účasť na výsluchu svedka U.. X. dňa 14.6.2016 na OO PZ vo Zvolene, účasť na výsluchu svedka T.. L. ml. dňa 20.06.2016 na OO PZ v Krupine, účasť na výsluchu svedka U.. L. dňa 20.06.2016 na OO PZ v Hriňovej, účasť na výsluchu svedka P.. C. dňa 20.06.2016 na OO PZ v Hriňovej , účasť na výsluchu svedka P.. I.Č. dňa 20.06.2016 na OO PZ Hriňová, účasť na výsluchu svedka P.. X. dňa 05.08.2016 na OO PZ vo Zvolene, účasť na výsluchu svedka U.. O. dňa 05.08.2016 na OO PZ vo Zvolene, účasť na výsluchu svedka H.. A. dňa 05.08.2016 na OO PZ vo Zvolene, účasť na výsluchu svedka P.. Y. dňa 21.10.2016 na OO PZ vo Zvolene, účasť na výsluchu svedka T.. Y. dňa 03.11.2016 na OO PZ vo Zvolene, účasť na výsluchu svedka P.. Y. dňa 03.11.2016 na OO PZ vo Zvolene, dôkazné návrhy zo dňa 02.05.2016, 06.04.2017 a 11.05.2017, účasť na preštudovaní spisu dňa 29.11.2016 na OO PZ v Krupine, účasť na hlavných pojednávaniach v dňoch 23.03.2017 od 08.15 do 15. 45 hod. , 25.04.2017 nad dve hodiny, 09.05.2017, 23.05.2017 nad dve hodiny, 26.09.2017, pričom hodnota jedného úkonu činila v roku 2016 sumu 71,50 eur, v roku 2017 sumu 73,66 eur, režijný paušál predstavoval 8,58 eur a 8,84 eur, náhrada za stratu času činila 14,30 eur a 14,73 Eur) . Vzhľadom na to, že v danom prípade medzi žalobcom a jeho advokátom ako obhajcom došlo k uzavretiu dohody o poskytnutí právnych služieb titulom obhajoby v trestnom konaní (v rámci ktorej sa žalobca zaviazal svojmu advokátovi zaplatiť odmenu a výdavky), žalobca má nárok na náhradu dohodnutej a vyplatenej odmeny za obhajobu v trestnom konaní. Je evidentné, že nebyť trestného stíhania, žalobca by náklady na právne zastupovanie - obhajobu vynaložiť nemusel. Predmetné náklady na právne zastupovanie vznikli ako dôsledok jeho trestného stíhania. Medzi uznesením o vznesení obvinenia (a nadväzne celým trestným konaním) a nákladmi žalobcu na obhajobu v trestnom konaní je teda daná príčinná súvislosť. V zmysle § 18 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. V zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Osobitným predpisom

je vyhláška MS SR č. 655/2004 z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa § 1 ods. 2 ktorej „ Odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len " zmluvná odmena "); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Žalobca si svoj nárok na náhradu škody titulom náhrady nákladov spojených s obhajobou uplatnil u žalovaného predpísanou formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 19.06.2018 (podané dňa 19.06.2018). Oslovený orgán zastupujúci Slovenskú republiku zaujal k žiadosti žalobcu odmietavé stanovisko vyjadrené v podaní zo dňa 26.10.2016 (doručenom právnomu zástupcovi žalobcu dňa (05.11.2018) s tým, že „ konštrukcia spočívajúca v tom, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia , a to spätne s poukázaním na to, že vec obžalovaného bola postúpená na prejednanie priestupku skutočne nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z “. Uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 4T 84/2016-303 o postúpení veci podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku Okresnému úradu Zvolen, odbor všeobecnej vnútornej správy, sa stalo právoplatné a vykonateľné dňom 26.09.2017. Omeškanie žalovaného ku dňu 27.10.2018 žalobca ustálil ako deň po vydaní odmietajúceho stanoviska žalovaného k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

2. K žalobe priložil žalobca Uznesenie o vznesení obvinenia; Uznesenie prokurátora OP ZV č.k. 1Pv 175/16/6611-5 zo dňa 09.05.2016 ktorým bola zamietnutá sťažnosť voči Uzneseniu o vznesení obvinenia; Uznesenie OS ZV č.k. 4T/84/2016-303 zo dňa 26.09.2017, ktorým bola vec postúpená Okresnému úradu Zvolen, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie predmetných skutkov ako priestupku; faktúru právneho zástupcu žalobcu pre žalobcu na sumu 1 140 Eur; potvrdenie o vykonaní platieb vo výške 640,00 Eur a 500,00 Eur žalobcom; Žiadosť právneho zástupcu žalobcu adresovanú Generálnej prokuratúre SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a Oznámenie Generálnej prokuratúry zo dňa 26.10.2018, adresované pr.zást. žalobcu (doručené 05.11.2018).

3. K žalobe sa žalovaná vyjadrila prostredníctvom povereného zástupcu podaním dňa 24.01.2019, v ktorom uviedla, že uplatňovaný nárok neuznáva v celom jeho rozsahu a žalobu navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. Priebeh trestného konania, ktorý opísal žalobca žalovaná nerozporuje, pretože tento je zaznamenaný v súlade s obsahom príslušného trestného spisu. Čo sa týka samotných dôvodov žaloby a právneho posúdenia uplatňovaného nároku, žalovaná už v liste č. VI Gc 111/18/1000-4 zo 26.10.2018, ktorým žalobcovi odmietla žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (§ 15 a § 16 zákona) podrobne a zrozumiteľne uviedla dôvody, pre ktoré nemožno jeho žiadosť akceptovať - v trestnej veci žalobcu neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie, ktoré by spĺňalo zákonnú podmienku v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého je primárnym predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia. Takéto rozhodnutie v priebehu prípravného konania a ani v konaní pred súdom nebolo nikdy vydané. Žiadny orgán nielenže nezrušil uznesenie o vznesení obvinenia (žalobou označované za nezákonné), ale toto uznesenie ani neoznačil za nezákonné.

Zákon č. 514/2003 Z.z. explicitne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“. Je preto vecou posúdenia okolností každého jednotlivého prípadu, či daná nezákonnosť bude preukázaná. Za nezákonné rozhodnutie možno považovať iba také, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad. Súd v civilnom konaní nemôže ako predbežnú otázku skúmať zákonnosť rozhodnutia v trestnom konaní. To prináleží len príslušným orgánom v rámci trestného konania. Uznesenie o vznesení obvinenia, by bolo možné za nezákonné považovať iba vtedy, ak by toto uznesenie, resp. následné uznesenie prokurátorky OP ZV o zamietnutí sťažnosti boli zrušené príslušným orgánom, t.j. rozhodnutím krajského prokurátora v Banskej Bystrici alebo Generálneho prokurátora SR, či Ústavným súdom SR, k čomu v danej veci nikdy nedošlo. V priebehu celého trestného konania nebolo príslušným orgánom konštatované akékoľvek porušenie zásad trestného konania. Uznesenie o obvinení nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia, pretože nebolo zmenené ani zrušené pre nezákonnosť. Keďže nie je splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, nie je možné žalobe vyhovieť. Žalobca tvrdí, že účinky zrušenia Uznesenia o vznesení obvinenia nastali právoplatnosťou rozsudku okresného súdu, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby - v predmetnej trestnej veci nebol nikdy oslobodzujúci rozsudok vydaný. Trestné konanie bolo skončené uznesením OS ZV, ktorým bola vec postúpená Okresnému úradu Zvolen na prejednanie skutkov ako priestupkov. Pokiaľ žalobca aplikuje analógiu v tom, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tom zmysle tiež oslobodenie spod obžaloby alebo zastavenie trestného stíhania, ani s touto argumentáciou nemožno súhlasiť - trestná vec žalobcu nebola skončená ani jedným z týchto spôsobov. Úprava zákona č. 514/2003 Z.z. neobsahuje žiadne ustanovenie o prípustnosti takejto analógie a takáto konštatácia platí aj vo

vzťahu k rozhodnutiu o postúpení veci na prejednanie priestupku. Konštrukcia žalobcu, že Uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím pretože vo výsledku bolo trestné konanie skončené postúpením veci na priestupok nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Časť rozhodnutí Najvyššieho súdu (ale aj Ústavného súdu SR) extenzívnym a teleologickým výkladom tejto právnej normy dospeli k takému záveru, že v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania obvineného alebo jeho oslobodeniu spod obžaloby, považuje sa uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné a na tom základe je spôsobilé byť právnym titulom pre úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. V najkoncentrovanejšej podobe tento názor vyslovil Najvyšší súd SR v rozhodnutí č. 4MCdo/15/2009, ktoré je citované aj v žalobe. Takýto výklad zákona za rozhodujúce kritérium pre uplatnenie nároku na náhradu škody považuje výsledok trestného konania a nie preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia ako podmienku, ktorú výslovne určuje zákon (§ 6 ods. 1).

S prezentovaným výkladom zákona a jeho aplikáciou sa žalovaná nestotožňuje. Je povinnosťou žalovanej pripomenúť, že v právnom štáte žiadne rozhodnutie nemôže stáť nad zákonom a každé rozhodnutie musí mať svoj podklad v zákone. Rovnako tak ani sudcovská tvorba práva nemôže zasahovať do zákona výkladom, ktorý je v priamom rozpore so znením zákona. V opačnom prípade je nutné takéto rozhodnutia označiť za arbitrárne. Zákon č. 514/2003 Z.z. žiadnu občianskoprávnu zodpovednosť za výsledok trestného konania nepozná a neupravuje. Zrejme z dôvodu absencie zákonnej úpravy sa preto žalobca zameriava a odkazuje na konkrétne rozhodnutia súdov, ktoré považuje za smerodajné pre právne posúdenie uplatňovaného nároku. Naopak podľa žalovanej je neprípustné a v rozpore so zákonom, aby bola žalobcovi priznaná v tomto smere súdna ochrana. Rozhodujúcou skutočnosťou je znenie zákona č. 514/2003 Z.z. a nie súdne rozhodnutia. V predmetnej trestnej veci postupovali orgány činné v trestnom konaní zákonným spôsobom a nejednalo o žiadny ich svojvoľný postup. Podľa Čl. 13 Ústavy SR medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok stanovených touto ústavou len zákonom. Preto pokiaľ dôjde k zásahu do základných práv a slobôd jednotlivca orgánmi štátu na základe zákona a zmysle zákona (postupom podľa § 206 Trestného poriadku), je takýto zásah legitímny, pretože subjektívne práva jednotlivca musia ustúpiť verejnému záujmu štátu na riadnom objasňovaní spáchanej trestnej činnosti. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné označiť za nezákonné len preto, že pravdepodobnosť spáchania skutku existujúca v čase jeho vydania, sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdila. Opozitný záver by viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu a tiež k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti - prípravného konania (za zákonnosť ktorého zodpovedá prokurátor) a ktoré by takto de facto úplne stratilo svoj význam a viedlo by k záveru, že stíhať možno len tie osoby, ktorých vina je bez pochybností preukázaná už v čase vznesenia obvinenia. Takýto stav je v reálnom živote pochopiteľne nedosiahnuteľný. V tomto smere žalovaná poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 27404/08) z 20.06.2013. V ňom sa konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Musí predstavovať spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. ESLP vyslovil záver, že skutočnosť, že obvinený bol oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku inak vadné. ESLP ďalej konštatoval, že dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby osoba mohla byť uznaná vinnou sa líšia od požiadaviek, ktoré treba splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (obvykle označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia. Podporne tiež žalovaná poukázala aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré problematiku náhrady škody a splnenie zákonných podmienok pre úspešné priznanie nároku na náhradu škody posúdili rozdielne než tie, na ktoré poukazuje žalobca. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo 21/2007 niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, ktoré sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. V danom prípade odchádza ku stretu dvoch záujmov - individuálneho záujmu fyzickej osoby do osobnosti ktorej sa zasahuje, s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Teda nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej vznesené obvinenie z trestného činu. Na tom sa nič nemení, ani v prípade, ak by neskoršie došlo k oslobodeniu spod obžaloby. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR č. 1Cdo 64/2008 uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (až na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný

určitou osobou). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam. Názor, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia prezentoval tiež Ústavný súd SR v Náleze č. II ÚS 163/2013-50, keď dospel k záveru: „...skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyššiu stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoby v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodov, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila“. Z platnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. vôbec nevyplýva, že oslobodzujúci rozsudok a teda aj postúpenie vecí na priestupok automaticky znamená nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia. Takýto výklad zákona č. 514/2003 Z.z. možno považovať za značne extenzívny a podľa žalovanej nie je na mieste z už skôr uvádzaných dôvodov. Pokiaľ by v právnej praxi a rozhodovacej praxi súdov mal byť bezvýhradne rešpektovaný sporný názor niektorých súdov v konkrétnych veciach o tom, že gestor zákona ako i zákon samotný mali ambíciu odškodňovať všetky prípady, kedy vznesenie obvinenia nevedlo k právoplatnému odsúdeniu (ale k zastaveniu trestného stíhania, postúpeniu vecí, oslobodeniu spod obžaloby), potom by štát v rámci svojej objektívnej zodpovednosti neniesol zodpovednosť za samotné nezákonné rozhodnutie, či úradný postup, ale za finálny výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. ale zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania vôbec neupravuje. Žalovaná rozporovala aj výšku uplatňovanej sumy, nakoľko žalobca v prípravnom konaní napadol aj opravné uznesenie povereného príslušníka PZ, kedy predmetom opravy bola zmena mena poškodenej a v danom prípade išlo len o písársku chybu a žalovaná podanie opravného prostriedku voči opravnému uzneseniu považuje za účelový a nie účelný úkon, nakoľko dôvody podanej sťažnosti v kontexte s výsledkom opravy neboli spôsobilé v prospech žalobcu zvrátiť právne posúdenie skutku, dôvodnosť vzneseného obvinenia ani zákonnosť úkonov. Ak si žalobca uplatňuje náhradu škody aj za tento úkon, nie je možné ho priznať pre neúčelnosť. Keďže žalobca odôvodňuje výšku škody z paušálnej odmeny, zastáva žalovaná názor, že je potrebné výšku sumy pomerne znížiť o tento úkon. Žalovaná nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že medzi Uznesením o vznesení obvinenia ako titulom a vznikom trov predstavujúcich škodu žalobcu existuje príčinná súvislosť. Pokiaľ by súd mal pochybnosti o zákonnosti prípravného konania, bolo jeho povinnosťou po doručení obžaloby prokurátora vrátiť mu vec späť, k čomu nedošlo. Obsah finálneho rozhodnutia súdu je v tomto prípade bez právneho významu práve vzhľadom na neexistenciu zodpovednosti žalovanej za výsledok trestného konania. Záverom žalovaná namietla, že žaloba neobsahuje odôvodnenie ani preukázanie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch ani náhrady nákladov na znalecké dokazovanie.

4. Žalobca reagoval replikou doručenou tunajšiemu súdu dňa 21.02.2019, v ktorej zotrval na žalobe i svojej argumentácii. Uviedol, že žalovaná v obsahu podaného vyjadrenia k podanej žalobe v podstate uvádza všeobecné, účelové a zavádzajúce tvrdenia a dezinterpretácie, keď podstata vyjadrenia žalovanej k žalobe spočíva len v spochybňovaní existencie nezákonného rozhodnutia a naň nadväzujúceho trestného konania (čím nerešpektuje nielen rozsiahlu ustálenú a konštantnú judikatúru, ale ani súdnu prax týkajúcu sa obdobných právnych vecí a spochybňovaní jasne preukázaných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody). Pre žalobou uplatnených nárokov na náhradu nemajetkovej škody boli bez akýchkoľvek pochybností splnené a preukázané všetky podmienky pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu a to tak 1/ protiprávna skutočnosť (stav) v podobe nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia (i nesprávneho úradného postupu v podobe nezákonného trestného stíhania), 2/ následok v podobe majetkovej ujmy vynaloženej titulom nákladov na obhajobu žalobcu a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a postupom (stíhaním) na jednej strane a následkom na strane druhej. Názory žalovanej obsiahnuté v jej vyjadrení voči žalobe pokladal za tendenčné, značne nekritické a zavádzajúce, nekorešpondujúce so skutkovým a právnym stavom veci. Otázka nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pre účely konania o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím sa posudzuje v zmysle zák. č. 514/2003 Z. Z. a naň nadväzujúcej ustálenej relevantnej judikatúry (nie podľa Trestného poriadku) a hodnotí sa podľa iných kritérií než to

tvrdí žalovaná. Nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia a na túto nezákonnosť nadväzujúceho trestného stíhania zahrňujúceho všetky procesné úkony boli základom (podkladom) pre základ nároku žalobcu titulom náhrady škody v posudzovanej veci. Otázky tohto charakteru boli predmetom mnohých rozhodnutí a úvah praxe všeobecných súdov, ako ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR. Táto konštantná a konzistentná judikatúra tvorí východisko a oporu skutkovej a právnej argumentácie žalobcu (žalovaným selektovaná interpretácia odkazovaného rozhodnutia II. ÚS 163/2013 nie je korektná, pretože označené rozhodnutie nie je súčasťou relevantnej kompatibilnej a ustálenej judikatúry, navyše posudzuje skutkovo a právne neidentickú vec podľa pr. úpravy č. 58/1969 Zb.). V zásade možno uzavrieť, že žalovaná, resp. orgán konajúci za žalovanú sa každú cenu (aj tvrdeniami, konštrukciami a demagógiou, o ktorých sám vie, že nemôžu obstáť) snaží spochybníť zodpovednosť žalovaného štátu, a to s jediným cieľom vyhnúť sa povinnosti nahradiť finančnou formou ujmu spôsobenú žalobcovi. Zodpovednosť štátu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. je založená na objektívnom princípe. Odhliadnuc od objektívnej zodpovednosti žalovaného sa žiada uviesť, že ak by v posudzovanej veci orgány štátu už na začiatku trestného stíhania pri vznesení obvinenia posudzovali skutkový stav a situáciu dôsledne, kriticky a zákonným spôsobom, nemohli by dopustiť vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a následné nezáonné trestné stíhanie. Žiaľ orgány štátu namiesto toho porušili viaceré základné práva a slobody žalobcu a výraznou mierou participovali na nezákonnom obvinení a ďalšom nezákonnom trestnom stíhaní. Oprávnenosť nároku poškodeného žalobcu zvýrazňuje okolnosť, že žalobcovi sa doteraz zo strany žalovaného štátu nedostalo žiadneho ospravedlnenia, ani satisfakcie za nezáonné obvinenie a nezáonné trestné stíhanie.

Orgán zastupujúci Slovenskú republiku, teda Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, naďalej zotrúva na odmietavom postoji k nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, že „v danej trestnej veci neexistuje žiadne nezáonné uznesenie spĺňajúce zákonnú podmienku v zmysle § 3 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. „Štát má zákonom zverenú rozsiahlu osobitnú právomoc realizovať trestnú politiku a trestné konania (vrátane trestných stíhaní) zahrňujúcu okrem iného možnosti obmedzovať či zasahovať do tých najzákladnejších a najcennejších ľudských práv a slobôd. Zároveň ale ak sa štátu nepodarí obvinenia vznesené voči fyzickým osobám preukázať, musí niesť objektívnu zodpovednosť za následky vyvolané takýmto stíhaním. Obdobne je tomu napr. pri objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa motorových vozidiel pri škode vyvolanej osobitou povahou tejto prevádzky. Objektívna zodpovednosť štátu je však koncipovaná prísnejšie, keďže právna úprava nepripúšťa žiadnu možnosť vyvinenia. Rozhodnutie všeobecného súdu o náhrade škody spôsobenej štátom pri výkone verejnej moci v civilnom procese nemá povahu konštitutívnu, to znamená tento súd nerozhoduje o zrušení nezákonného rozhodnutia (v danom prípade uznesenia o vznesení obvinenia), ale má deklaratórny charakter, keď konštatuje (deklaruje) nezákonnosť vyplývajúcu z iného rozhodnutia z iného konania, v danom prípade zrušujúce účinky vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má uznesenie Okresného súdu Zvolen o postúpení veci zo dňa 26.09.2017, sp. zn. 4T/84/2016-303. V zmysle judikatúry prezentovanej v žalobe má žalobca za to, že právoplatné uznesenie o postúpení veci znamená, že výsledky trestného konania ukázali, že žalobca sa nedopustil trestných činov tvoriacich predmet nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. Z tohto dôvodu sa teda podozrenie zo spáchania trestného činu nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je opatrením ako sa to pokúša navodiť žalovaný. Jedná sa vážne procesné rozhodnutie, ktoré zásadným spôsobom mení postavenie, práva a povinnosti obvinenej osoby, a umožňuje vyšetrovateľovi hlboko zasiahnuť do základných práv a záujmov obvinenej osoby, do jej ľudských slobôd. Toto rozhodnutie má predpísané obsahové a formálne náležitosti, podmienky a predpoklady, poučenia a pod. Svojou povahou sa jedná o rozhodnutie spôsobilé svojimi dopadmi a následkami negatívne zmeniť či zničiť život obvinenej osoby. Predmetom podanej žaloby je nárok na náhradu škody titulom náhrady nákladov spojených s obhajobou žalobcu v označenom trestnom konaní konanom na základe Uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo zrušené účinkami uznesenia súdu o postúpení veci. Právny základ tohto nároku, ako aj jeho výška boli bez akýchkoľvek skutkových a právnych pochybností žalobcom odôvodnené v čl. III. žalobného návrhu a preukázané obsahom trestného spisu 4T 84/2016, príslušnou faktúrou, ako aj dokladmi o úhrade. V súvislosti s obhajobou žalobcu v trestnom konaní bola medzi obhajcom a poškodeným žalobcom dojednaná paušálna odmena a to v sume nižšej než mohla byť účtovaná tzv. tarifná odmena za obhajobu žalobcu. Legitímny, opodstatnený a účelný bol aj úkon právnej služby v podobe sťažnosti zo dňa 15.07.2016 smerujúcej podľa § 185 ods. 2 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. proti uzneseniu povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Krupina zo dňa 27.06.2016, Č. : E.-XXX/ O.-N.-XXXX o oprave výrokovvej časti uznesenia o vznesení obvinenia, ktorý žalovaná strana spochybňuje vo svojom vyjadrení z 23.01.2019. Sťažnosť voči opravnému uzneseniu pripúšťal jednak zákon, a jednak samotné poučenie tohto uznesenia. Poškodený dané uznesenie napádal jednak

pre formálne nedostatky, a jednak pre obsahové nedostatky. Odhliadnuc od účelovej a zavádzajúcej argumentácie žalovanej strany pri uvedenom úkone je zrejmé, že rozsah a výška tarifnej odmeny by presahoval výšku žalobou uplatnenej paušálnej odmeny aj v prípade neprihliadania na označený úkon právnej služby (v tomto smere pre porovnanie vyhotovil ocenenie úkonov právnej služby v rámci obhajoby poškodeného žalobcu podľa ustanovení o tarifnej odmene). Pokiaľ žalovaný namieta, že v čl. V. žaloby sa zo strany žalobcu konštatuje uplatnenie aj náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady nákladov na znalecké dokazovanie, jedná sa nesprávnu formuláciu vzniknutú administratívnym pochybením pri spracovávaní textu podania žalobcu, čo je zrejmé i z obsahu a celkového kontextu žalobného návrhu. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. 8. 2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). V prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie NS SR 4 Cdo 183/2009 z 30.11.2009). Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný. V prípade sťažovateľov bolo trestné konanie skončené uznesením, z ktorého je zrejmé, že predpoklad o tom, že sa dopustili trestného činu, sa nenaplnil (nález Ústavného súdu SR II. ÚS 25/2011 z 24.03.2011). K replike žalobcu priložil listinu - Stanovenie tarifnej odmeny a výdavkov za obhajobu zo dňa 15.02.2019, podľa ktorej by uplatnená tarifná odmena spolu s náhradami za stratu času a režijnými paušálmi v trestnom konaní predstavovala sumu 2 623,44 Eur.

5. Na svojej argumentácii zotrvala aj žalovaná a to v duplike doručenej súdu dňa 18.03.2019. Uviedla, že pokiaľ ide o vecný obsah vyjadrenia žalobcu, tento neuviedol žiadne nové skutkové ani právne skutočnosti, pre ktoré by žalovaná zmenila svoj doterajší postoj vyjadrený vo svojom liste č.k. VI Gc 111/18/1000-4 z 26.10.2018 a následne aj vo vyjadrení k žalobe č.k. 2Pc 2/18/6611-11 z 23.01.2019. S tvrdením žalobcu, že zodpovednosť štátu je založená na objektívnom princípe sa možno stotožniť. Keďže však žalovaná namieta, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, je potom je logické, keď žalovaná tvrdí, že takáto zodpovednosť neexistuje. Z dôvodu absentujúcej právnej úpravy, kedy zákon výslovne neupravuje objektívnu zodpovednosť štátu v prípadoch oslobodenia spod obžaloby postúpenia veci na prejednanie priestupku a pod. sa potom žalobca snaží označiť vzniknutú situáciu za cit.: „špecifický prípad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.“. Nemá to však nijakú oporu v znení zákona, ktorý (na rozdiel od obsahu súdnych rozhodnutí) je rozhodujúcim pre právne posúdenie veci. Žalovaná nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu o tom, že pokiaľ by orgány činné v trestnom konaní posudzovali skutkový stav a situáciu zákonným spôsobom už na začiatku trestného konania, nemohli by dopustiť vydanie uznesenia o vznesení obvinenia. Takáto úvaha žalobcu nasvedčuje pretrvávajúcemu nepochopeniu zmyslu a účelu prípravného konania a postavenia prokurátora a jeho pôsobnosti v trestnom konaní. V prípadoch keď v trestnom konaní existuje vyššia miera pravdepodobnosti, že objasňovaný skutok sa stal, má znaky trestného činu a že ho spáchala konkrétna osoba, je povinnosťou prokurátora smerovať prípravné

konanie k podaniu obžaloby, túto podať a následne ju zastupovať. Prokurátorovi zákon nedovoľuje, aby pri výkone svojej právomoci a pôsobnosti aplikoval zásadu in dubio pro reo. Tak môže postupovať jedine súd konajúci na podklade obžaloby prokurátora. Zjednodušene povedané, pokiaľ nie je nepochybné, že po skončení prípravného konania možno vydať procesné rozhodnutie podľa § 214 až § 228 Trestného poriadku, nemá prokurátor inú zákonnú možnosť než podať obžalobu. Podľa Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nie je jasné, z čoho žalobca odvodzuje povinnosť, resp. oprávnenie štátu, keď tvrdí, že sa mu doposiaľ od štátu nedostalo žiadneho ospravedlnenia ani inej satisfakcie za nezákonné obvinenie a trestné stíhanie. Žalovaná svoj postoj k legitímite trestného stíhania exaktne vyjadrila už v štádiu pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a bolo by nielen nelogické ale aj nemajúce oporu v právnej úprave a pôsobnosti žalovanej tento postoj meniť. Žalovanej a ak iste aj súdu sú známe materiálne aj formálne náležitosti uznesenia o vznesení obvinenia a tiež jeho právne dôsledky na status stíhanej osoby. Žalovaná nikdy neuviedla žiadne vyjadrenie, ktoré by znižovalo, resp. zľahčovalo vážnosť a právne dôsledky trestného stíhania konkrétnej osoby. Bez právneho významu na posúdenie dôvodnosti žaloby považuje žalovaná predloženú komparáciu výšky uplatnenej sumy z hľadiska jej porovnania ako paušálnej odmeny a tarifnej odmeny za obhajobu. Jedná sa o právny vzťah medzi žalobcom a jeho obhajcom, ktorého obsah ani dôvody, pre ktoré bola medzi nimi dohodnutá práve paušálna odmena nie sú predmetom konania o uplatnenom nároku. Na margo výšky uplatnenej škody zdôraznila, že žalobca v žalobe a ani následne vo vyjadrení z 19.02.2019 nepreukázal účelnosť úkonu, ktorým bolo podanie sťažnosti z 15.07.2016 proti opravnému uzneseniu, ktorým došlo k oprave písárskej chyby, zmene krstného mena poškodenej. Je pravdou, že Trestný poriadok pripúšťa podanie sťažnosti aj voči opravenému uzneseniu, avšak v konaní o priznaní uplatneného nároku na náhradu škody sa posudzuje účelnosť tohto úkonu (§ 18) a nie to, či mohla byť sťažnosť podaná a z akých dôvodov. Sťažnosťou z 15.07.2016 nebolo možné zvrátiť právne posúdenie stíhaného skutku, dôvodnosť vznesenia obvinenia ani zákonnosť procesných úkonov, preto nie je možné v tomto rozsahu žalobe vyhovieť a uplatnená suma má byť pomerne znížená o túto neúčelne vynaloženú časť trov obhajoby. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, že právny základ nároku ako aj jeho výška boli bez akýchkoľvek skutkových a právnych pochybností žalobcom preukázané obsahom trestného spisu 4T 84/2018. Žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ktorá je primárnym právnym základom pre uplatnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Konštatovať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia prináleží len na to príslušnému orgánu, ktorý vo svojom rozhodnutí musí túto nezákonnosť exaktne vysloviť a v jej dôsledku aj rozhodnutie zrušiť. Z trestného spisu č. 4T/84/2018 vyplýva, že v priebehu prípravného konania a ani následne v konaní pred súdom nikdy rozhodnutie s takýmto výrokom nikdy nebolo vydané. Podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. a) a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. preto nie sú a nemôžu byť splnené. Otázku (ne)zákonnosti rozhodnutia neprináleží riešiť súdu v civilnom konaní. Môže a musí ju posudzovať len v nadväznosti na existujúce rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré ale v tomto prípade absentuje. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi nimi. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2). Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 6 ods. 1). Uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré označil žalobca, nebolo zrušené na základe podania opravného prostriedku. V súlade § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je teda nutné aby sa súd v konaní zaoberal otázkou, či následné postúpenie veci na prejednanie priestupku môže mať z hľadiska predmetného ustanovenia rovnaký význam ako zrušenie uznesenia pre nezákonnosť. Treba pripomenúť, že výsledkom trestného stíhania žalobcu nebol záver, že by ku skutku vôbec nedošlo. Rozdielne bolo posúdenie jeho závažnosti súdom inak než orgánmi činnými v trestnom konaní. Pokiaľ by sa aj súd pri svojom rozhodovaní stotožnil s konštrukciami žalobcu a ním prezentovanými súdnymi rozhodnutiami o tom, že postúpenie veci na prejednanie priestupku má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, upriamila pozornosť súdu na ustanovenie § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra systematickým a logickým výkladom § 6 ods. 1 zákona a jeho porovnaním s § 8 zákona č. 504/2003 Z.z. dospela k záveru, že postúpenie veci na prejednanie priestupku má rovnaké dôsledky ako zrušenie vznesenia obvinenia pre nezákonnosť a to preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu (v prejednávanej veci však nie skutku ako takého ale jeho závažnosti) nebol potvrdený odsudzujúcim rozsudkom. Dôvody, pri ktorých postúpenie veci na prejednanie priestupku v konaní pred súdom z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia

§ 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. , ktoré je potrebné analogicky použiť pri právnom posúdení dôvodnosti žalobou uplatňovaného nároku. Predmetné zákonné ustanovenie jednoznačne vymedzuje prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo väzbe a analogicky potom aj kedy nemá takéto právo ani v prípade oslobodenia spod obžaloby (postúpenia veci súdom na prejednanie priestupku) a de facto tak zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia. Žalobe nemožno priznať úspech nielen pre nepreukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia (§ 3 ods. 1 písm. a) a § 6), ale ani z dôvodov podľa § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. aplikujúc pri tom samotným žalobcom uvádzanú analógiu o právnych dôsledkoch oslobodenia spod obžaloby, resp. zastavenia trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiadala žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

6. Dňa 24.04.2019 sa vo veci konalo pojednávanie za prítomnosti zástupcov oboch strán.

Žalobca zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu a odkázal aj na obsah jeho podaní. Mal za to, že žalobca náležitým spôsobom ozrejmil dôvodnosť žalovaného nároku. Úroky z omeškania si žalobca uplatňuje už od 27.10.2018, ktorý je nasledujúcim dňom po dni, kedy bolo vyhotovené oznámenie Generálnej prokuratúry SR o tom, že neuznáva nárok žalobcu.

Žalovaná zotrvala na jej vyjadreniach. Mála za to, že neexistuje rozhodnutie, ktoré by zrušilo rozhodnutie prokurátora ako nezákonné - naopak prokurátor postupoval úplne v zmysle zákona, pričom až súd následne dospel k názoru, k akému dospel a postúpil vec na priestupok. Žalovaná nenamietala len právny dôvod, ale aj výšku nároku, čo sa týka jedného úkonu - z 15.07.2016 a konkrétne ide o sťažnosť voči opravnému uzneseniu. Pokiaľ by súd dospel k názoru, že žalobný nárok je dôvodný, žiadala, aby súd uložil lehotu na plnenie 30 dní, ako aj 30 dní na prípadné plnenie náhrady trov konania.

7. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Ústava SR“), každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

8. Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 28.02.2019 (ďalej len ako „Zákon o zodpovednosti za škodu“), na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

9. Podľa § 3 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

10. Podľa § 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Podľa 4 ods. 1 písm. f/ Zákon o zodpovednosti za škodu, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní

12. Podľa § 5 ods. 1 Zákon o zodpovednosti za škodu, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

13. Podľa § 6 ods. 1 Zákon o zodpovednosti za škodu, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

14. Podľa § 6 ods. 2 Zákon o zodpovednosti za škodu, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

15. Podľa § 8 ods. 6 Zákon o zodpovednosti za škodu, právo na náhradu škody nevznikne

a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,

b) pri zahladení odsúdenia alebo odpustení alebo zmiernení trestu udelením individuálnej milosti alebo amnestie prezidentom republiky,

c) ak súhlas daný poškodeným alebo príslušným štátnym orgánom, ktorý bol potrebný na začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v ňom, bol vzatý späť, hoci sa tento súhlas podľa osobitného predpisu vyžaduje,

d) ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že je trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený alebo ktorý ho podľa očakávania postihne, alebo že o skutku obvineného bolo už rozhodnuté iným orgánom disciplinárne, kárne alebo cudzozemským súdom alebo cudzozemským úradom a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce,

e) ak došlo k podmienecnému zastaveniu trestného stíhania podľa osobitného predpisu,

f) ak bol schválený zmier podľa osobitného predpisu,

g) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest,

h) ak ide o väzbu nariadenú v konaní o vydaní do cudziny; to neplatí, ak škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánov Slovenskej republiky, alebo

i) ak škoda bola spôsobená rozhodnutím cudzieho orgánu uznaného alebo prevzatého na výkon na územie Slovenskej republiky.

16. Podľa § 15 ods. 1 Zákon o zodpovednosti za škodu, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

17. Podľa § 16 ods. 4 Zákon o zodpovednosti za škodu, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

18. Podľa § 17 ods. 1 Zákon o zodpovednosti za škodu, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

19. Podľa § 18 ods. 1 Zákon o zodpovednosti za škodu, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

20. Podľa § 18 ods. 3 Zákon o zodpovednosti za škodu, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

21. Podľa § 12 ods. 1 až 6 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 28.02.2017 (ďalej len ako „Advokátska tarifa“), pri obhajobe v trestnom konaní vo veciach, v ktorých súd prvého stupňa rozhoduje na neverejnom zasadnutí, je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna dvadsaťštvrtina výpočtového základu. Pri zastupovaní v konaní o priestupkoch je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna dvadsaťštvrtina výpočtového základu. Pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica (a) neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu, (b) prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu, (c) prevyšuje desať rokov alebo za ktorý možno uložiť výnimočný trest, jedna šestina výpočtového základu. Na zákonné zníženie trestnej sadzby u mladistvých sa neprihliada. Na zákonné zvýšenie trestnej sadzby u obzvlášť nebezpečných recidivistov pri ukladaní trestu za viac trestných činov a pri ukladaní trestu podľa osobitného predpisu sa prihliada. Na zmenu kvalifikácie trestného činu v trestnom konaní sa neprihliada.

22. Podľa § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. Podľa § 45 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

24. Podľa § 151 ods. 1 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“) „skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

25. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Vzhľadom na vyjadrenia sporových strán a v zmysle § 151 CSP mal súd za nesporné medzi stranami sporu, že :

a) poverený príslušník OO PZ Krupina dňa 13.04.2016 vydaním Uznesenia o vznesení obvinenia vzniesol žalobcovi obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona pre skutok, ku ktorému malo dôjsť v dňoch XX.XX.XXXX Y. XX.XX.XXXX Q. P. M., E.. T.;

b) voči Uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca ako obvinený v zákonnej lehote odôvodnenú sťažnosť (riadny opravný prostriedok);

c) prokurátorka OP ZV sťažnosť uznesením zo dňa 09.05.2016 sp. zn. 1 Pv 175/16/6611-5 zamietla;

d) poverený príslušník OO PZ Krupina vydal dňa 27.06.2016 pod Č. : E. - XXX/KA-V.-XXXX opravné uznesenie vo vzťahu k Uzneseniu o vznesení obvinenia, voči ktorému žalobca podal sťažnosť;

e) prokurátorka OP ZV sťažnosť obvineného smerujúcu voči opravnému uzneseniu uznesením zo dňa 08.08.2016 sp. zn. 1 Pv 175/16/6611-26 zamietla;

f) dňa 06.12.2016 bola prokurátorkou OP ZV podaná na OS ZV obžaloba na žalobcu pre pokračujúci prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona;

g) OS ZV uznesením zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 4T 84/2016-303 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného (žalobcu) postúpil Okresnému úradu Zvolen, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku;

h) žalobca zaplatil svojmu obhajcovi za poskytnuté právne služby v trestnom konaní celkom 1 140 Eur s DPH ako paušálnu odmenu obhajcu, ktorú sumu si žalobca uplatnil v tomto spore ako nárok na náhradu škody;

i) žalobca sa listom zo dňa 19.06.2018 domáhal predbežného prerokovania jeho nároku u žalovanej;

j) žalovaná v rámci predbežného prerokovania nárok žalobcu odmietla ako nedôvodný listom zo dňa 26.10.2018, doručeným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 26.10.2018;

k) ako aj skutočnosť, že paušálna odmena obhajcu žalobcu za úkony v trestnom konaní (1 140 Eur) bola nižšia, ako by bola tarifná odmena tohto obhajcu podľa Advokátskej tarify.

30. Za sporné medzi stranami sporu súd považoval (1) či žalobcovi prináleží uplatnený nárok na náhradu škody a to z dôvodu zo strany žalovanej namietanej (a) absencie rozhodnutia, ktoré by Uznesenie o vznesení obvinenia zrušilo ako nezákonné, (b) namietanej absencie príčinnej súvislosti medzi Uznesením o vznesení obvinenia a vznikom škody žalobcovi, (c) namietanej potreby aplikácie analógie ust. § 8 ods. 6 Zákona o zodpovednosti za škodu pri právnom posúdení dôvodnosti žalobou uplatňovaného nároku ako aj (2) výška uplatneného nároku, vzhľadom na žalovanou namietanú neúčelnosť jedného úkonu právnej služby obhajoby a to za sťažnosti zo dňa 15.07.2016 proti opravnému uzneseniu.

31. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi v zmysle § 204 CSP, konkrétne Uznesením o vznesení obvinenia; Uznesením prokurátora OP ZV č.k. 1Pv 175/16/6611-5 zo dňa 09.05.2016 ktorým bola zamietnutá sťažnosť voči Uzneseniu o vznesení obvinenia; Uznesením OS ZV č.k. 4T/84/2016-303 zo dňa 26.09.2017, ktorým bola vec postúpená Okresnému úradu Zvolen, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie predmetných skutkov ako priestupku; faktúrou právneho zástupcu žalobcu pre žalobcu na sumu 1 140 Eur; potvrdením o vykonaní platieb vo výške 640,00 Eur a 500,00 Eur žalobcom; Žiadosťou žalobcu adresovanú Generálnej prokuratúre SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Oznámením Generálnej prokuratúry zo dňa 26.10.2018, listinou - Stanovenie tarifnej odmeny a výdavkov za obhajobu zo dňa 15.02.2019 na sumu 2 623,44 Eur a z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Zvolen, č.k. 4T/84/2016 listinou na č.l. 62 toho spisu - opravné uznesenie OO PZ, č.Č.:E.-XXX/KA-N.-XXXX N. XX.XX.XXXX a na č.l. 64-66 toho spisu - sťažnosť žalobcu v zastúpení právny zástupcom proti opravnému uzneseniu, zo dňa 15.07.2016.

32. Po právnom posúdení, po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov súd dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu je v prevažnej časti dôvodný.

33. Žalobca sa v spore domáhal náhrady škody (aj keď v dôsledku prepisu pôvodne v žalobe uvádzal nesprávne že sa domáha aj nemajetkovej ujmy) vo výške 1 140 Eur, zodpovedajúcej paušálnej odmene jeho obhajcu v trestnom konaní. Predmetná škoda mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - Uznesením o vznesení obvinenia, nakoľko bez vydania Uznesenia o vznesení obvinenia by trovy obhajoby nevznikli, nakoľko by trestné stíhanie ani nebolo vedené.

34. Právo na náhradu škody spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním orgánov štátu, ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z článku 46. ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ako aj zo Zákona o zodpovednosti za škodu a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu.

35. Predtým, ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku žalobcu, skúmal, či bola splnená procesná podmienka na uplatnenie nároku na náhradu škody na súde, a to doručenie písomnej žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku príslušnému orgánu, výsledkom ktorého by bolo buď (čo i len čiastočné) neuspokojenie nároku na náhradu škody do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo zamietavá odpoveď príslušného orgánu (že neuspokojí nárok na náhradu škody), pričom pri uplatnení nároku na súde môže poškodený (žalobca) požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Splnenie tejto podmienky nebolo medzi stranami sporné a jej splnenie vyplynulo aj z vykonaného dokazovania, kedy mal súd za preukázané, že žalobca sa obrátil na Generálnu prokuratúru SR ako príslušný orgán v zmysle § 4 Zákona o zodpovednosti za škodu, písomne - listom zo dňa 19.06.2018 (č.l. 16-19), v ktorom žiadal o náhradu škody v sume 1 140 Eur ako trov obhajoby, vzniknutých v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - Uznesením o vznesení obvinenia. Žalovaná v rámci predbežného prerokovania nárok

žalobcu odmietla ako nedôvodný listom zo dňa 26.10.2018, doručeným žalobcovi (jeho právnomu zástupcovi) dňa 05.11.2018 (č.l. 20-21).

36. Jednou z podmienok pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody je existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ Zákona o zodpovednosti za škodu. Zákonné znenie (§ 6 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu) ustanovuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podľa ustálenej českej a slovenskej judikatúry (k zákonu č. 58/1969 Zb. a následne k Zákona o zodpovednosti za škodu) za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené, alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (napr. Uznesenie NS SR zo dňa 18.08.2010, sp.zn. 4M Cdo/15/2009). V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Najvyšší súd Českej republiky už vo svojom rozhodnutí sp.zn. 1Cz/6/90, ktoré bolo vydané v čase existujúcej spoločnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom zákonom č. 58/1969 Zb. účinným v SR do 30.06.2004 judikoval, že jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla ku vzniku škody. S ohľadom na ustanovenie § 4 Zákona č. 58/1969 Zb. (poznámka súdu - teraz § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z.) je tento predpoklad splnený len vtedy, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené, či zmenené. K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia preto môže dochádzať spravidla v prípadoch, kedy rozhodnutie nebolo zrušené, ale trestné stíhanie príslušnej osoby bolo zastavené, alebo táto osoba bola oslobodená spod obžaloby. Pri zodpovedaní otázky, či zastavenie trestného stíhania, alebo oslobodenie spod obžaloby môže mať rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť uviedol, že je potrebné ju zodpovedať kladne. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, ako aj oslobodenie spod obžaloby aspoň ak k nemu došlo z určitých dôvodov. Uvedené opatrenia totiž znamenajú, že je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a teda, že koniec koncov proti nemu nemalo byť vznesené obvinenie. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli z hľadiska ustanovenia § 4 Zákona č. 58/1969 Zb. (poznámka súdu - teraz § 6 ods. 1 veta prvá Zákona č. 514/2003 Z.z.) rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia (obdobne judikoval NS SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/53/1993). Aj následnou judikatúrou Českých a Slovenských Najvyšších súdnych inštancií bol tento právny názor opakovane potvrdený, preto ho možno považovať za právne ustálený (viď napríklad rozsudok NS SR 1Cz/6/1990, rozsudok NS SR 1Cdo/53/93, uznesenie NS SR 4M Cdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010, uznesenie NS SR zo dňa 30.11.2009, sp.zn. 4Cdo/183/2009, nálezy Ústavného súdu ČR III. ÚS 2201/2010 zo dňa 11.04.2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.08.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.06.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001), ako aj nález Ústavného súdu SR zo dňa 24.03.2011 sp.zn. II. ÚS 25/2011, v zmysle ktorého pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o vznesení obvinenia, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Zodpovednosti za škodu sa štátny orgán v zmysle § 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR však nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (uznesenie Ústavného súdu SR z 16.12.2008, sp.zn. II. ÚS 467/08). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.09.2009, sp.zn. 1 Cdo/64/2008). Konkrétne podmienky odškodňovania osôb, ustanovuje Zákon o zodpovednosti za škodu, ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.03.2011, sp.zn. 3 Cdo 194/2010). Zákon o zodpovednosti za škodu súčasne v § 8 ods. 6 uvádza taxatívne prípady, kedy nárok na náhradu škody neprislúcha. Prípad postúpenia veci na prejednanie ako priestupku však v

predmetnom ustanovení uvedený nie je a preto mal súd za to, že predmetné ustanovenie § 8 ods. 6 nie je možné na danú vec aplikovať, a to ani analógiou, na ktorú poukazovala žalovaná vo svojej argumentácii. Súd nevidel na odklon od ustálenej súdnej praxe dôvod, pričom je toho názoru, že pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle subsumovať pod prípady, kedy nárok na náhradu škody nevznikne aj prípady postúpenia veci na priestupok či oslobodenie spod obžaloby, nič mu nebránilo predmetné ustanovenie § 8 ods. 6 Zákona o zodpovednosti za škodu rozšíriť aj o tieto prípady. Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike, tak podľa názoru súdu sa toto rozhodnutie týka inej problematiky, súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojim konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zaviniť sám, čo nie je tento prípad a preto súd na toto rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva nemohol prihladať. Judikatúra najvyšších súdnych inšancií ČR a SR, vrátane judikatúry Ústavného súdu ČR a Ústavného súdu SR vyvodila nárok na náhradu škody z ochrany práv a jednotlivca na súdnu ochranu zakotveného v Článku 36. ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorá bola prijatá ako Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a Článok 46. ods. 3 Ústavy SR. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi, fyzickej osobe bola odčinená. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány, alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať (viď napríklad rozsudok NS sp.zn. 1Cz/6/1990, rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/53/93, uznesenie NS SR sp.zn. 4M Cdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2010). Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za preukázanú splnenú podmienku existencie nezákonného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ Zákona o zodpovednosti za škodu, ktorým je Uznesenie o vznesení obvinenia a to v dôsledku Uznesenia OS ZV, ktorým tento vec postúpil na prejednanie ako priestupku, čo v zmysle spomínaného nálezu ÚS SR zo dňa 24.03.2011 sp.zn. II. ÚS 25/2011 má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a teda žalobcovi bolo vznesené uznesenie za skutok, ktorý nebol trestným činom (maximálne by mohlo ísť o priestupok.)

37. Podmienkou pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody je v zmysle § 6 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu podanie riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, okrem prípadov osobitného zreteľa. Napriek tomu, že žalobca samotnú sťažnosť voči Uzneseniu o vznesení obvinenia k žalobe nepriložil, splnenie tejto podmienky nebolo potrebné osobitne dokazovať, keďže medzi stranami nebolo sporné, že odôvodnená sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote. Navyiac, podanie sťažnosti v zákonnej lehote vyplýva aj z následného listinného dôkazy, ktorý sa už v spise nachádza - a to z rozhodnutia OP ZV, ktorým sťažnosť žalobcu voči Uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol. Samotná sťažnosť je taktiež obsahom pripojeného trestného spisu (č.l. 48 a nasl. trestného spisu).

38. Ďalšími podmienkami pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca bol v trestnom konaní zastúpený obhajcom. Nebolo sporné, že žalobca za úkony obhajoby svojmu obhajcovi zaplatil a to paušálnu odmenu v sume 1 140 Eur - tieto skutočnosti navyiac vyplývajú aj z listinných dôkazov (č.l. 14 až 15). Sporná bola výška uplatneného nároku pre neúčelnosť jedného úkonu obhajoby - sťažnosti proti opravnému uzneseniu. Nebolo však na druhej strane sporné, že suma paušálnej odmeny (1 140 Eur) bola podstatne nižšia, ako by bola vyčíslená odmena a náhrada výdavkov a režijných paušálov (č.l. 53) podľa Advokátskej tarify (2 623,44 Eur), kedy by za žalovanou napádaný úkon obhajoby (sťažnosť proti opravnému uzneseniu) odmena obhajcu podľa Advokátskej tarify predstavovala sumu 85,80 Eur s DPH + režijný paušál 8,58 Eur, spolu tak 94,38 Eur za tento napádaný úkon. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že vo vzťahu k § 18 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu predmetný úkon obhajoby (sťažnosti proti opravnému uzneseniu) nespĺňa

požiadavku účelne vynaložených trov konania. Žalovaná zastávala názor, že je potrebné výšku sumy pomerne znížiť o tento úkon. Na druhej strane však súd považuje za potrebné uviesť, že podľa § 18 ods. 3 Zákona o zodpovednosti za škodu má žalobca nárok na náhradu trov obhajoby podľa Advokátskej tarify, ktorá by v danom prípade viac ako dvojnásobne prevýšila v spore uplatnenú náhradu škody z titulu paušálne dohodnutej odmeny obhajcu žalobcu v predmetnom trestnom konaní (a to paušálne za všetky úkony obhajoby). Ak by aj súd neprihliadal na predmetnú sťažnosť proti opravnému uzneseniu z dôvodu neúčelnosti, za zostávajúce úkony obhajoby a režijné paušály a náhrady by mal žalobca nárok podľa Advokátskej tarify v sume až 2 529,06 Eur, pričom v spore si uplatnil len sumu 1 140 Eur.

39. Z dôvodov vyššie uvedených preto súd považoval uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie nároku na náhradu škody v sume 1 140 Eur za dôvodný čo do právneho dôvodu i výšky, nakoľko mal súd za preukázané, že žalobcovi vznikla v príčinnej súvislosti s Uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím škoda zodpovedajúca výške zaplatenej paušálnej odmeny - trov obhajoby (1 140 Eur). V tejto súvislosti (príčinná súvislosť) súd poznamenáva, že žalobca správne argumentoval tým, že by mu škoda (trovy obhajoby) nevznikla, ak by nezákonné rozhodnutie (Uznesenie o vznesení obvinenia) nebolo vydané (obdobne tak uvádza aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 26.04.2007, sp.zn. 25Cdo 915/2005). Zo strany oprávneného subjektu (žalobcu) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného štátneho orgánu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.06.2011, sp.zn. 2 Cdo 121/2010). Súd preto zaviazal žalovanú na zaplatenie náhrady škody v sume 1 140 Eur. Súčasne súd v zmysle § 16 ods. 4 Zákona o zodpovednosti za škodu zaviazal žalovanú na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej miere 5 % z predmetnej sumy 1 140 Eur a to od 05.11.2018, čo je deň doručenia zamietavého stanoviska žalovanej k žiadosti žalobcu o náhradu škody, až do zaplatenia. Súd vyhovel žiadosti žalovanej a v zmysle § 232 ods. 3 CSP jej uložil na zaplatenie dlžnej sumy lehotu 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.).

40. Súd zamietol žalobu v časti požadovaných úrokov z omeškania za obdobie už od 27.10.2018 (výrok II.). Žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni, ktorý je uvedený na odpovedi žalovanej o zamietnutí žiadosti žalobcu (o predbežné prerokovanie). V zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle žalovanej pôsobil voči žalobcovi ako neprítomnej osobe až od okamihu, keď mu došiel - v predmetnej veci (č.l. 20) to bolo až dňom 05.11.2018 a preto mal súd za to, že žalovaná sa do omeškania v zmysle § 16 ods. 4 Zákona o zodpovednosti za škodu dostala až dňom 05.11.2018.

41. Žalobca mal v spore plný úspech a preto súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v miere 100 %. O konkrétnej výške náhrad trov konanie rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd vyhovel žiadosti žalovanej a v zmysle § 232 ods. 3 CSP jej uložil aj na náhradu trov konania lehotu 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (výrok III.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Zvolen, písomne v dvoch vyhotoveniach. Podľa § 362 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde, ktorým je Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP). Odvolanie možno odôvodniť tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné

na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolaie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.